

НАПРЯМИ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ТА ЇЇ ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Мкртчян К. А.

*студентка юридичного факультету
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна*

Науковий керівник: Примаков К. Ю.

*кандидат юридичних наук,
доцент кафедри загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна*

Комплексна реформа системи державного управління в Україні, про яку, до речі, навіть не йдеться в Основному законі, є багатоетапною і досі не завершена. Це пов'язано із забезпеченням функціональної типології центральних органів виконавчої влади, усуненням функцій надмірного державного регулювання, усуненням дублювання функцій і повноважень органів виконавчої влади, організаційним визначенням регуляторних, регулятивних, контрольних-наглядових функцій та функцій управління державним майном, здійснення оптимальної децентралізації влади органів виконавчої влади в різних сферах і галузях економіки країни, а також законодавче забезпечення функціонування цих органів.

Аналіз сучасних державно-правових тенденцій розвитку державного управління свідчить про домінування трьох основних і взаємопов'язаних напрямів.

Перший – адміністративно-правове вдосконалення державного апарату на основі системного та комплексного підходів, оскільки цілісність держави може бути забезпечена лише цілісністю організації та функціонуванням її апарату [2].

Другий напрямок – зміцнення механізмів державного управління через удосконалення та практичне забезпечення довготривалих відносин між інститутами громадянського суспільства та органами державної влади. Третій напрямок – подальше оновлення адміністративних правил і процедур державної служби з метою підтримки внутрішньої безпеки держави.

Рівень системної організації державного управління в Україні залишається низьким, а такі риси, як цілісність та функціональна спеціалізація, не чітко сформульовані. Таким чином, галузеве законодавство у сфері державного управління сьогодні надає Кабінету Міністрів України значне коло регуляторних повноважень. При цьому

функції нормативно-правового регулювання відповідно до Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» покладено на міністерства [1].

З метою забезпечення децентралізації виконавчої влади, посилення ролі міністерств у виробленні галузевої політики, повноваження щодо забезпечення регуляторних, організаційних та процедурних аспектів реалізації галузевої політики мають бути делеговані відповідним міністерствам. На думку Кабінету Міністрів України, необхідно зберегти повноваження щодо визначення принципів функціонування галузі, нормативні повноваження міжгалузевого характеру.

При цьому Кабінет Міністрів України має бути звільнений від прийняття управлінських рішень поточного характеру та зосередити свої зусилля на стратегічних питаннях формування та реалізації зовнішньої та внутрішньої політики держави [3].

Однією з основних складових реформи виконавчої влади та системи органів, що її здійснюють, з чітким визначенням та коригуванням функцій центральних органів виконавчої влади, а також функцій усієї системи, окремих гілок виконавчої влади.

На мою думку, це призведе до оптимізації правотворчої діяльності, зокрема актів, що потребує подальшої координації різної нормотворчої діяльності, щоб уникнути дублювання через зближення компетенцій. Відповідність функцій місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування неодноразово згадується у фаховій літературі [4].

Проблема функціональної спеціалізації та відповідності організаційній типології є найбільш гострою для системи центральних органів виконавчої влади. Існує чимало випадків організаційного змішування функцій, які мають виконувати різні види центральних органів виконавчої влади в одному органі. Це не тільки не відповідає вимогам Закону України «Про центральні органи виконавчої влади», але й не дозволяє чітко визначити функції та напрями управління комплексом цих органів, що створює потенційну загрозу конфлікту інтересів.

Усунення зазначеного недоліку сприятиме з'ясування функцій та компетенції відповідних органів на основі організаційно-правового визначення функцій міністерств як органів, що забезпечують формування та реалізують державну політику у певній сфері, забезпечують нормативне регулювання, пріоритетність, визначення пріоритетності, формування та реалізації державної політики, визначення пріоритетів, рішення про державні закупівлі, відповідне інформування про реалізацію державної політики, до компетенції інших центральних органів виконавчої влади з питань надання адміністративних послуг, державного нагляду (контролю) та управління органами державної власності [5].

Корисно провести аудит законодавства, що регулює діяльність органів державної влади, подібно до системи самоврядування. виявлення повторюваних функцій, а також функцій, які не відповідають цілям і завданням державної політики в конкретній сфері зв'язків з громадськістю, програмами та концепціями розвитку промисловості. Якщо реалізація відповідних функцій можлива на регіональному чи місцевому рівні, їх слід делегувати цьому рівню, у тому числі місцевому управлінню. На центральному рівні такий аудит дозволить уникнути дублювання функцій між центральними органами виконавчої влади. Ми вважаємо, що це результат оптимізації та впорядкування функцій.

Література:

1. Про центральні органи виконавчої влади : Закон України від 17.03.2011 р. № 3166-VI. *Відомості Верховної Ради України* 2011. № 38. Ст. 385.
2. Клименова О. М. Розподіл повноважень між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування як пріоритет запровадження адміністративної реформи на регіональному рівні. 2012. Вип. 3 (14). С. 294-300.
3. Георгієвський Ю. До питання визначення критеріїв розмежування компетенції органів державної виконавчої влади та органів місцевого самоврядування. 2014. № 14. С. 69.
4. Сербогіна С.Г Структурні та компетенційні проблеми організації місцевого самоврядування в Україні / С. Г. Сербогіна. Державне будівництво та місцеве самоврядування.
5. Коваль Г. В. Взаємовідносини між державними адміністраціями та органами місцевого самоврядування. *Наукові праці наук.-метод. журн. МДГУ ім. Петра Могили*, 2009.
6. Домбровський О. Децентралізація влади: історія, проблеми перспективи / Олександр Домбровський. / Проблеми децентралізації: національний та міжнародний досвід / наук. ред. М. Пухтинський. Атіка Н. 2006. С. 283–291.
7. Дугенєї 4.С Рецензія на дисертацію О. А. Челпаченка Адміністративно-правові засади взаємодії федеральних органів 2001. Вип. 1. С. 110–117. Вип. 97. Політичні науки. 3. 81–85.